

Γέροντος Μωυσέως Αγιορείτου: Η αποκάλυψη του Θεού στη ζωή

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Γέροντος Μωυσέως Αγιορείτου: Η αποκάλυψη του Θεού στη ζωή μας (συνέχεια)

...Κατά το ευαγγέλιο, για να σωθεί κανείς πρέπει να πιστέψει και ν' αγαπήσει ολόκαρδα, ολόψυχα, ολόθερμα τον Θεό. Ίση με αυτή την εντολή είναι και η προς τον πλησίον αγάπη. Καθαρίζοντας την καρδιά μας, όπως προείπαμε, προσελκύουμε τη χάρη του Πανάγαθου Θεού και τότε η καρδιά μας φλέγεται από αγάπη προς Θεό και άνθρωπο. Έτσι τα καλά έργα πηγάζουν όχι από μια απλή ηθική υποχρέωση, αλλά από ανάγκη της καρδιάς μας που αγαπά τον Κύριο και τον αδελφό μας.

Δυστυχώς σήμερα, έτσι όπως γίναμε κι εκεί που φθάσαμε θα πρέπει να επαναδιατυπώσουμε κι επαναλάβουμε τα αυτονόητα. Ο άνθρωπος μεγαλώνει λαθεμένα. Η αγωγή που λαμβάνει από την οικογένεια και το σχολείο τον κάνει υπερόπτη. Η ταπείνωση σήμερα θεωρείται ελάττωμα. Ο μεγάλος παιδαγωγός και άφθαστος ιεροκήρυκας άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος θεωρεί τους γονείς που δεν ανατρέφουν τα παιδιά τους κατά Θεόν παιδοκτόνους. Ευλογημένοι οι γονείς που μαθαίνουν στα παιδιά τους την ευλάβεια, έλεγε και ο Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης. Ο ιερός Χρυσόστομος επιμένει λέγοντας πως οι πρώτοι χριστιανοί μάθαιναν από μικρά τα παιδιά τους να προσεύχονται, ν' αγαπούν την εκκλησία, να νηστεύουν και να συμμετέχουν στ' άγια μυστήρια. Ανάγνωση μάθαιναν από τα βιβλία της εκκλησίας. Δεν άρχιζε και δεν τελείωνε το φαγητό δίχως προσευχή. Κάθε εργασία ν' αρχίζει με μία μικρή προσευχή, κάνοντας τον σταυρό μας.

Θα δώσουν λόγο στον Θεό οι γονείς, εκείνοι που έδωσαν κακό παράδειγμα στα παιδιά τους. Τα παιδιά παίρνουν ό,τι τους δίνουμε. Αν τους προσφέρουμε μύρο, με μύρο θα γεμίσουν τις καρδιές τους και παντοτινά θα ευωδιάζουν και θα χαροποιούν τους πάντες. Βλέποντας τα μικρά παιδιά τους γονείς τους να προσεύχονται ταπεινά, θα προσεύχονται κι αυτά δίχως μακρές διδασκαλίες. Αν

ποτέ χρειασθεί να τα επιτιμήσουμε θα πρέπει να γίνεται με μεγάλη διάκριση, αγάπη και κατανόηση κι όχι με θυμό και οργή, επειδή προσβλήθηκε η πολλή μας υπερηφάνεια...

... Από την άλλη υπάρχει μία νεόκοπη αντίληψη, ιδιαίτερα στον προτεσταντικό χώρο, που μερικές φορές περνά και στον ορθόδοξο και μάλιστα από σύγχρονους θεολόγους, που μιλούν συνεχώς μόνο για τη μεγάλη αγάπη, τη φιλανθρωπία και την πολυευσπλαχνία Του και αποφεύγουν να μιλήσουν για τη δικαιοσύνη Του. Μπορεί να μη πιστεύουμε στο πουργατόριο, το καθαρτήριο πυρ και τις αξιομισθίες, αλλά επαναφέρουμε ένα λανθασμένο νεοωριγενισμό, ότι τελικά η αγάπη του Θεού θα μας σώσει όλους. Δεν είναι όμως έτσι. Δεν είναι όμως καθόλου έτσι. Δεν επιτρέπεται επ' ουδενί να παρασυρθούμε κι εμείς οι Ορθόδοξοι στην κατασκευή ενός συναισθηματικού, ρομαντικού, ευχάριστου, γλυκανάλατου Χριστού, για να περνάμε καλά, ωραία, ευχάριστα, ήσυχα και φρόνιμα.

Πρέπει να ομολογήσουμε ότι πολλοί από εμάς έχουμε δημιουργήσει ένα Θεό στα μέτρα μας και για τις ανάγκες μας. Έχουμε καθιερώσει μια εντελώς χαλαρή σχέση μαζί Του, που να μη χαλάει καθόλου το χουζούρι μας και το βόλεμά μας. Ακολουθούμε ανεπίγνωστα την πεπατημένη. Όχι και πολλά-πολλά, μην πάθουμε και τίποτε. Εκκλησιαζόμαστε από συνήθεια, τυπικά, στερεότυπα, προς εξασφάλιση κάποιας ίσως κοινωνικής αναγνώρισης και καταξίωσης κι ενός κοινωνικού καθωσπρεπισμού. Αρκετοί νομίζουν πως η σχέση τους με τον Θεό είναι μία ευκαιριακή συναλλαγή. Τηρούν τα διατεταγμένα για να τα τηρούν κι έχουν την αίσθηση ότι είναι με τους λίγους εκλεκτούς. Η αυτάρκειά τους τους κάνει ν' απαιτούν δικαιωματικά τον παράδεισο. Η στάση τους τους κατατάσσει με τους ανελεήμονες και υποκριτές Φαρισαίους, που τηρούσαν αυστηρά μόνο το γράμμα του νόμου. Ο Θεός δεν προσεγγίζεται με την επίδειξη, την πρόκληση, τις μεγαλοστομίες και τις αταπείνωτες και ακάθαρτες από λογισμούς οικήσεως καρδιές. Δούλεψε πολύ ο πονηρός για να φέρει και τους εντός των τειχών της Εκκλησίας πιστούς σε αυτή τη χλιαρότητα και χαλαρότητα, μια χαζοχαρούμενη υπνηλία, αρκετά ευχάριστη σε πολλούς.

Κατά τον μακαριστό Γέροντα Ιουστίνο Πόποβιτς ο άνθρωπος μέσα στην Εκκλησία αισθάνεται αμαρτωλός και όχι αλάθητος, ζητά με δάκρυα βαθύτερη μετάνοια, όπως όλοι οι άγιοι, και δεν επαίρεται για τα τυχόν καλά του έργα. Λέγει χαρακτηριστικά: «Η ζωή του χριστιανού αποτελεί συνεχή αγώνα, αγώνα χριστοποίησης, αγώνα θεανθρωποποίησης. Εις τι έγκειται αυτή; Εις το να είναι ο Χριστός εντός σου όχι μόνον ως ζώσα αλήθεια και ζώσα δικαιοσύνη και ζώσα αγάπη, όχι μόνον εις το να ζουν αι αλήθειαι Του εντός σου και να αυξάνουν και να πολλαπλασιάζονται, αλλ' εις το να είναι Αυτός ο ίδιος εντός σου με το πλήρωμα της θεανδρικής Του Υποστάσεως, εις το να είναι η μορφή του επάνω εις ό,τι έχεις και εις ό,τι είσαι. Και πώς μορφώνεται η μορφή του Χριστού εντός ημών; Δια των

αγίων μυστηρίων και των αγίων αρετών». Έτσι είναι. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος. Η μόρφωση του Χριστού εντός μας. Διαφορετικά θα ταλαιπωρούμαστε οι ίδιοι και θα ταλαιπωρούμε και τους άλλους γύρω μας...

(συνεχίζεται)

«ΜΟΝΑΧΟΥ ΜΩΥΣΕΩΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

παθοκτονία

πρόσκληση μετανοίας

σε καιρούς κρίσεως»

Εκδόσεις : Εν πλω

Πηγή: xristianos.gr